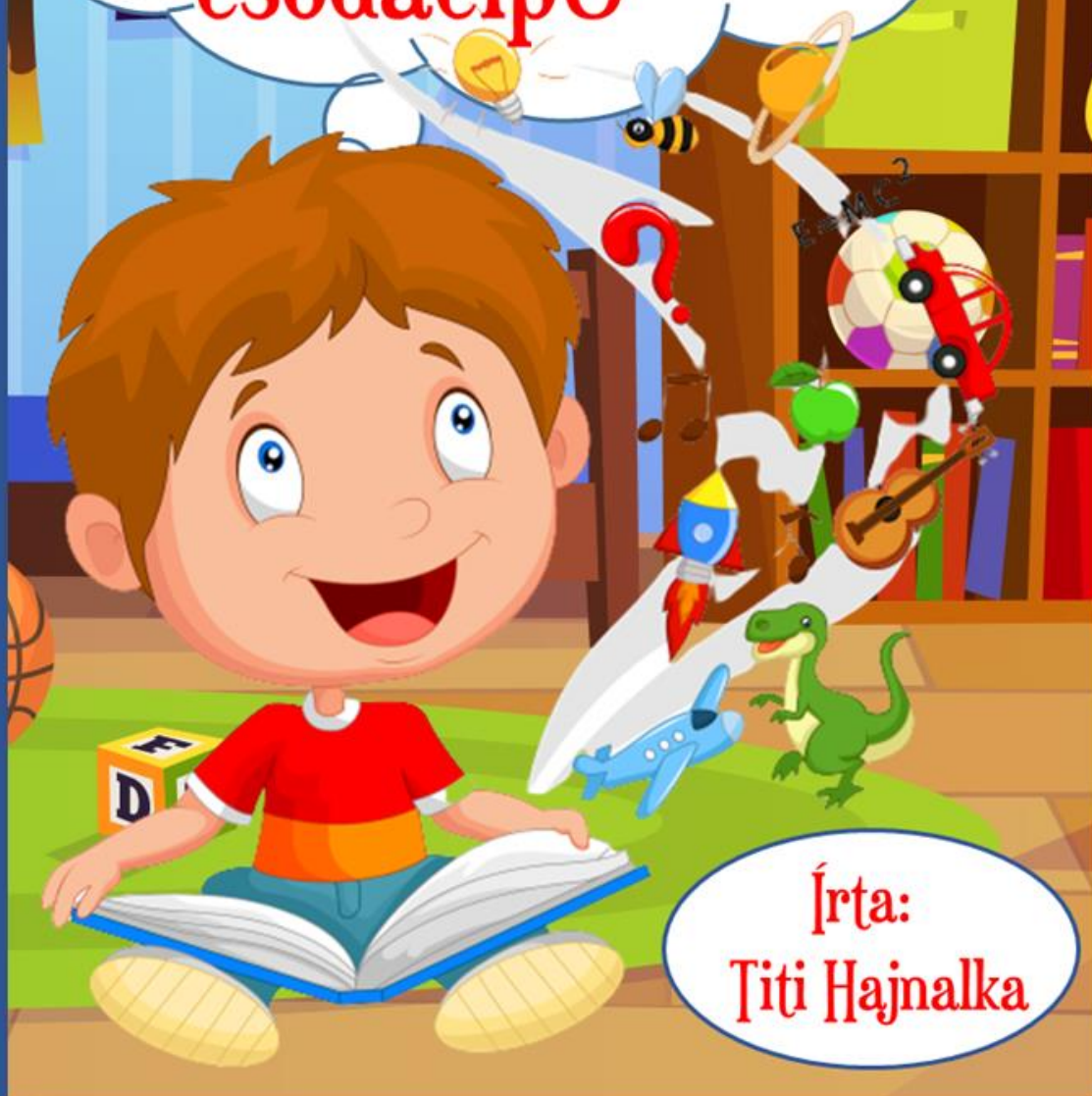

Marci és a Hétmérföldes csodacipő

Írta:
Titi Hajnalka

Marci és a Hétmérföldes csodacipő

Írta: Titi Hajnalka

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36(30)499-34-77

E-mail cím: info@alkosoft.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2022.

ISBN: 978-615-6424-24-2

Copyright © Titi Hajnalka (2022.02.13)

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Titi Hajnalka

Marci és a Hétmérföldes csodacipő

Tartalom

1. Boldizsár, a vén diófa.....2. oldal
2. Kicsi Gazsi.....3. oldal
3. Pöttyös mese.....5. oldal
4. Tibi, a kicsi úrmanó.....6. oldal
5. Zúzvara Mara ajándéka.....9. oldal
6. Marci és a Hétmérföldes csodacipő.....12. oldal
7. Marci Betűországban..... 14. oldal
8. Az elveszett legenda nyomában.....18. oldal

9. Nagyhantás Tóbiás.....	21. oldal
10. A Várva várt karácsony.....	24. oldal

Boldizsár, a vén diófa

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szőke hajú, égszínkék szemű fiúcska, aki, amikor elmosolyodott, még a nap is felragyogott, bármennyi felhő volt is az égen. Marci, mert így hívták, legkedvesebb barátja Füle volt, a kiskutya.

Ezen a mesés nyári délutánon együtt futkároztak az udvaron, nem is kellett külön játszótárs hűséges spánieljénél! Lehetett vele focizni, fogócskázni és nevetgélni. – Csak ez az óvoda ne lenne! Az a sok nyávogó kislány, az nagyon fárasztó dolog – sóhajtozta. Alig várta az iskolát, leginkább azért, hogy végre megismerje a betűket. Akkor aztán nem kell kérlelnie Anyut, hogy olvasson egy mesét, és leírhat minden kalandot, amit átél!

Hiszen Marci különleges kisfiú volt, még Anyu sem tudta, de ő értette a növények és az állatok nyelvét. Boldizsár, a vén diófa, megmosolyogta a sóhajtozásait:

– Ejnye, ejnye Marcikám! Hidd el, mindennek megvan a maga ideje. Majd csak eljön a te idő is, és megismered a betűket! – recsegte, mély hangján.

– De én már alig várom! Annyi mindent olvashatnék! A bátyám már minden betűt ismer, én pedig még csak a nevemet tudom leírni!

– Ha-ha-ha! – nevetett a diófa, míg lombját meglebegtette a szél. – És vajon hány pajtásod tudja leírni a nevét?

– Hát egy sem. – Jött a rövid válasz.

– Na, látod! Te máris nagyon okos fiúcska vagy! – nyugtatgatta, s közben megnyújtóztatta korosodó ágait. – És mondd csak, miről írnál a legszívesebben?

– Hát... – gondolkozott kicsit a kisfiú, majd felkiáltott. – Például rólad!

– Ha-ha-ha! – nevetett, s törzspocakja úgy rezgett, akár a kocsonya.

De Marci már dalolta is a kis saját szerzeményét, s míg dalolt, körbeugrándozta Boldizsárt:

„Udvarunkon van egy fa,

Sok madárka otthona,

Olyan öreg már szegény,

Törzse ráncos, csupa vén!

Karjaiban kismadár,

Hűvöst ad, ha itt a nyár!

S ha eljön az október,

Diót ehet az ember!”

– Nahát, ez csodaszép! – ujjongott Boldizsár. – Még soha nem írt rólam senki ilyen szépet! Belátom, igazad van, máris meg kell tanulnod azokat a betűket! Valakinek segítenie kell!

Így aztán mindjárt támadt is egy remek ötlete. Mivel minden őszi napéjegylenlőség alkalmával a világot bejáró gondúzó tündérek megpihennek az ágain, úgy gondolta, tőlük kér tanácsot. Hiszen ki más is segíthetne Marcin, ha nem egy gondúzó tündér? Nekik a gondúzás a foglalkozásuk! Megfogadta hát, hogy mihamarabb végére jár a dolognak. Az őszt azonban nem lehetett siettetni, ki kellett várni az idejét.

Kicsi Gazsi

Marci nagyon élvezte a nyári szünidő szabadságát. Végre nem kellett korán kelnie, jó sokáig lustálkodhatott a puha ágyban. Aztán pedig egész nap kedvére játszhatott mindenfélét. Szeretett sütkérezni, lubickolni a medencében, és felfedezni a természet rejtett dolgait.

Bármerre is járt, talált érdekességet, kutatni valót. Sokat beszélgetett Bakatorral, a szőlővel, aki olyan bölcs volt, hogy bármi gondja akadt, mindig tudott jó tanáccsal szolgálni. Beszélte ő növényekkel, beszélt állatokkal, azt azonban nem gondolta, hogy a játékoknak is lelkük van, s épp úgy gondolkoznak és éreznek, akár az emberek.

Volt akkoriban egy kicsi kék elefánt, aki ott csücsült anyukájával együtt jó ideje már egy játékbolt polcán. Az idő csak telt, és nem vette meg senki. Azt hitte, hogy neki már sosem lesz kisgazdája. Éppen ezért nagy szomorúsággal teltek mindennapjai. Egy napon aztán arra sétált Marci, aki – amint meglátta – tudta, hogy ennek a fehér bojtos farkú, kicsi, kék elefántnak nincsen párja az egész világon. Anyu egy kis kérést követően meg is vette, ő pedig hazavitte, és nagyon szerette attól a naptól kezdődően. Még nevet is adott neki, és ezután csak Kicsi Gazsinak szólította.

Bármerre ment, mindig magával vitte. Kicsi Gazsi sem volt már boldogtalan, végre valaki úgy szerette, ahogyan ő mindig is akarta. Reggel, délben, este egy tányérból ettek, egy medencében lubickoltak, és egy ágyacskában aludtak. Így éltek mindennapjaikat egész nyáron.

Egy napon aztán megérkezett az ősz, a fák levelei aransárgák lettek, a süncsaládok szorgalmasan avart gyűjtögettek, hogy kibéleljék a téli szállást. Marcinak pedig újra oviba kellett mennie. Kicsi Gazsi ekkor maradt először egyedül. Még soha nem volt ilyen hosszú és üres napja. Talán még akkor sem volt ennyire magányos, amikor a játékbolt polcán üldögélt. – Mit is csinálhatnék egész nap a kis barátom nélkül? – nézett szomorú szemekkel Anyura.

Az anyukák felismerik a szomorú szemeket, ezért hát készített egy csodálatos salátát Kicsi Gazsinak, hogy kedvére falatozgatson, így aztán Marci sem mondja majd azt, hogy nem etette meg. Ámde Kicsi Gazsi csak nézte a tele tálat, hiába volt az a legfinomabb salátákkal megrakva, étvágya sehogy nem akart lenni. Csak nézte a csillogó, kristálytisza vizet, amit Anyu a pohárkájába öntött, s bár köztudott, hogy az elefántok imádják a vizet, ő meg sem kóstolta egész nap. Hiába ültette Anyu a csudi kellemes medencébe, gumikacsa társaságába, Kicsi Gazsinak nem volt kedve játszani kis barátja nélkül. Attól tartott, hogy Marci elfelejti őt.

Pedig Marci egész nap csak rágondolt. Kicsi Gazsi nélkül semmi nem volt az igazi. Hiába volt

ott az oviban az a sok gyerek, és hiába volt ott az a sok játék, alig várta, hogy hazamehessen.

Amikor hazaért, Kicsi Gazsihoz rohant, s máris átölelte:

– Annyira hiányoztál! – kiáltotta.

– Neki is nagyon hiányoztál – felelte Anyu. – Nem evett, nem ivott, nem is játszott szegénykém! Kicsi Gazsi szemei könnyekkel teltek meg abban a pillanatban. Hát mégsem felejtette el!

Nem múlt el attól kezdődően egy nap sem, hogy ne együtt mentek volna az óvodába. A kis kék elefánt hamar a gyermekek szívébe lopta magát, és ő lett az összes kis óvodás legkedvesebb, legkékebb, fehér bojtos farkú, kicsi elefántbarátja.

Ment a buli, ment a móka,

Boldogan telt, minden napja.

„De jó dolog ez az ovi!”

Így gondolta kicsi Gazsi.

Pötyös mese

Marci és Bogi mindketten a Sárkányrepülő csoportba jártak. Nagyon szerettek együtt játszani, és mindenben egyetértettek. Ő volt az egyetlen lány, akit nem tartott nyafogósnak. Egyformán szerették az állatokat és a labdajátékokat is. Bogi mindig főzött valami finomat a játék konyhában Marcinak, amiért ő cserébe megvédte a rossz gyerekektől, akik csúfolni vagy bántani akarták. Óvoda után még a játszótérre is kimentek. Magukkal vitték Fülest, akivel feledhetetlenül frizbiztek egész délután. Igazi jó barátok voltak ők hárman.

Egy napon Bogi gyönyörű szép sárga ruhát kapott az anyukájától, valódi királykisasszonynak érezte magát benne. Ezért aztán nagyon vigyázott, hogy be ne piszkolódjon. Igen ám, de az ovis csoport két rosszasága, Peti és Sanyi, festegetés közben szándékosan a ruháscájára borították a piros festéket. Óvónéni megbüntette őket, de a ruhácskán ez már nem segített. A kislány keservesen sírni kezdett. Hiszen annyira szerette ezt a ruhát, és most ez a két

fiú teljesen tönkre tette! Mit szól majd az anyukája?!

Marci próbálta vigasztalni, nem sok sikerrel. Egyszer csak támadt egy nagyszerű ötlete! Fogta a festéket és az ecsetet, majd szép piros pöttyöket festett a ruha többi részére. Bogi először nagyon megijedt, azonban amikor meglátta az eredményt, minden bánata elszállt, és végre mosolyogni kezdett:

- Ez csodaszép lett! – nézett csillogó szemekkel Marcira.
- Ugye? Szerintem a játszótéren sem kell szégyenkezned vele!
- Nagyon köszönöm Marci! – karolta át boldogan a kisleányt.

Még az óvónéni is elismerte Marci leleményességét, s mivel ennyire jó gyerekek voltak, kaptak egy szép piros pöttyös labdát ajándékba, hogy mindig nagyokat labdázhassanak, amikor csak kedvük tartja. A két rosszakaró fiú pedig ülhett egész nap a padon szégyenszemre!

*Ennyi volt, mese volt,
Bánat talán sosem volt!*

Tibi, a kicsi úrmanó

Ezen a csodálatos szeptemberi délutánon Marci és Anyu sétálgattak hazafelé. A gyönyörű őszi napfény bearanyozta az egész környéket, s a gesztenyefákról – egyfajta ritmust átvéve – potyogtak a csokibarna vadgesztenyék. Marci felszedett párat, még a szűrős héjából is rakott a tornazsákjába. Alig várta, hogy mindenfélét készítsen belőlük.

Hazaérkeztek. Anyu mindjárt kiterítette a gesztenyéket az asztalra, elővette a nagyapa árját, és egy adag fogpiszkálóval máris nekiláttak a nagy munkának.

– Csak óvatosan! – intette féltőn Marcit. – A fogpiszkáló igen veszélyes, meg ne szúrjon! Kizárólag olyan gesztenyébe szúrd, amit már kilyukasztottam.

Marci szót fogadott, így nem is történt baj. Készítettek: kecskét, sünit és jó néhány emberkét, szűrős gesztenyehéj sisakkal a fején. Végül beesteledett. A kisleány fáradtan bújt bele a kellemes, eperillatú fürdőbe. Szemei majd leragadtak, még mintha gumikacsa is ott ásítózott volna a

fürdőkád szélén. Amikor végre bebújt a puha ágyba, nagyot nyújtózott, és apró szemeivel az ablakon át beragyogó csillagokra nézett.

Nagyon szerette számolgatni a csillagokat, ilyenkor mindig szépet álmódott. Egyszer csak, amint éppen számolgat, mit lát? Hullócsillagot! Legalábbis ő így hitte. Gyorsan kívánt valamit, remélve, hogy beteljesül. Majd mire még egyet gondolhatott volna, el is aludt.

Képzeljétek, az a hulló csillag valójában nem volt más, mint egy meghibásodott, apró űrhajó. Az apró űrhajóban pedig egy még apróbb űrmanó. A szerencsétlenül járt jármű éppen kicsi Marci kertjében landolt, a muskátlibokorban. Az apró földönkívüli nem sokáig váratott magára, megoldást keresve lépett ki járműje ajtaján. Bosszúsan nézelődött jobbra-balra, majd nekilátott a javításnak.

Szerencse, hogy nem volt nagy a baj, így hamar megszüntette a hibát. Az ám, de a meghibásodás miatt az üzemanyagtartály teljesen kiürült, és újra fel kellett tölteni. – Hm-hm, de honnan? – kérdezte gondolatban magától. Hiszen az űrlények gondolatban kommunikálnak nem csak velünk, de önmagukkal is. Tanácstalan volt. Egyet tudott: megoldást kell találnia, így aztán felfedezőútra indult.

Felmászott az ablakpárkányra, de sehol sem talált rést, hogy a házba bejusson. Tovább mászott hát, egészen a tetőig. Nem volt nehéz, mert a kezei és a lábai úgy tapadtak, hogy azt a légy is megirigyelhetné! Felfedezte a kéményt. – Végre egy lyuk, ahol bejuthat! – örvendezett, s egy hirtelen mozdulattal lecsúszott egyenesen Marci szobájába.

– Ti-bi, ti-bi – motyogta vizsgálgatva magát, nem értette hogyan lett ennyire fekete mindene. A korom jócskán elbánt vele! Ide-oda topogott a házban, csokoládé után kutatott, hiszen az volt az ő gépének az üzemanyaga. Talán hajnal is lehetett, olyan sokáig keresgélt eredménytelenül. Bár egy pillanatra nagyon megörült, mégpedig akkor, amikor megtalálta a frissen készült csokiszínű gesztenyefigurákat. De amikor majdnem a foga is beletört az ízlelgetésbe, rá kellett jönnie, nincs remény. Ezek a földlakók lehetséges, hogy nem is ismerik a csokoládét? Végkimerülésében arra gondolt, hogy alszik egy kicsit. Belebújt hát egy széken lógó nadrágzsebbe, mivel ez biztonságosnak tűnt, remélte, hogy itt nem veszik észre az emberek.

Elérkezett a reggel. Napocska meleg sugaraival megsimogatta Marci arcocskáját, így ébresztette. A kisfiú felébredt, felvette a ruháit, megreggelizett, fogat mosott és elindult az óvodába.

Óvónéni új csoportjátékba kezdett valamennyiükkel. Nagyon tetszett ez az új játék, lehetett énekelni, pörögni, táncolni, s még mielőtt teljesen belefeledkeztek volna a játszadozásba, Marci zsebében a szundikáló, koromfekete ürmanó felébredt, és ijedten az óvónéni hajába ugrott. Volt is sikoltozás, rémüldözés! Megijedt az óvónéni, megijedtek a gyerekek, de megijedt legalább annyira a kicsi ürmanó is, ha nem jobban!

– Ti-bi, ti-bi! – kiáltozta rémulten.

Óvónéni biztos volt benne, hogy egy apró kisördög ez a lény, aki annyira fekete volt, amennyire csak lehetett. De, hogy a gyerekeket megnyugtassa, összeszedte maradék lelki erejét, és abba hagyta a sikítózást. Óvatosan közelített az aprócska idegen felé, és simogatni kezdte a fejcskáját. A gyerekek kíváncsian állták körbe őket, és várták mi fog történni. Nem történt semmi ijesztő dolog.

– Ti-bi, ti-bi... – motyogta egyre nyugodtabban a parányi földönkívüli úrhajós.

A gyerekek megfürdették, még nevet is találtak neki, elnevezték Tibinek, mert bármit is akart közölni, egyfolytában csak azt hajtogatta: Ti-bi, ti-bi.

Az ovisok egész nap Tibivel játszottak. Marcinak mindenki jó barátja lett, csak hogy közelebb kerülhessenek az apró lényhez. Tibi azonban a leginkább Marcihoz ragaszkodott, hiszen csak az ő zsebében érezte biztonságban magát.

Elérkezett az ebéd ideje, a desszert pedig ízletes csokoládé volt. Tibi is kapott egyet. Nem ette meg, hanem féltve szorongatta egész nap a hóna alatt.

– Ha ennyire nagy szükséged van rá – mondta Marci –, neked adom az enyémet is.

– Ti-bi, ti-bi! – kapott utána örvendezve Tibi.

– Én is szívesen neked adom! – mondta Bogi.

– Én is! Én is! – kiáltozták egymás után a gyerekek.

A kicsi ürmanó végül olyan sok csokit kapott, hogy Marci kicsi hátizsákja színültig tele lett. Végre hazamentek. Tibi azonnal a muskátlibokorhoz sietett.

– Hát, itt van az úrhajód? – kérdezte Marci, s csodálkozva szemlélte. – Még sosem láttam ilyet.

– Ti-bi, ti-bi! – jött a válasz, miközben igyekezett minél több csokoládét begyömöszölni az

üzemanyagtartályba, ahol aztán azok szépen elolvadtak, így készen lettek a felhasználásra.

Marci leguggolt, s hagyta, hadd tegye, amit jónak lát. Elkészült.

– Ti-bi, ti-bi! – mondta Tibi, ami most annyit jelentett: mindent nagyon köszönök.

Azzal aztán beült az űrhajóba, és indulásra programozta. – Ti-bi, ti-bi – integetett az ablakból mosolyogva, boldogan, mert már alig várta, hogy újra láthassa a családját.

– Viszontlátásra! – integetett Marci is, és magában igencsak sajnálta, hogy ilyen rövid életű volt ez a különleges barátság. De, hát minden gyermeknek a szülei mellett a helye, nyugtatgatta magát.

A kis űrhajó szélesebesen repült fel az égre, majd tovatűnt pillanatok alatt.

Attól a naptól kezdve, amikor esténként a csillagokra nézett, hogy számolgassa őket, kis barátjára gondolt, aki ott élt messze valahol, valamelyik fényes csillagon. Ilyenkor mindig azt suttogta: – Sosem felejtelek el! – Egy apró űrmanó pedig ott a világűrben, amikor a Föld irányába nézett a maga kis csillagjáról, földi barátjára gondolt, és azt suttogta: – Ti-bi, ti-bi! – ami az ő nyelvén most csak annyit jelent: Sosem feledlek el!

Zúzmara Mara ajándéka

Szeptember 22-ike, az őszi napéjegyenlőség hamar elérkezett. Boldizsár elégedetten nyújtózkodott. A gyémántsínű harmatcseppek a levelein kellemesen felfrissítették, Napocska sugarai pedig fokozatosan felmelegítették az éjszaka hidegétől megdermedt ágait. Szétnézett. Ellenőrizte gömbölyödő terméseit, melyek majd szétcsattantak a gyönyörűségtől, hiszen az idei év igencsak bővelkedett csapadékban. Koppi, a harkály sem lustálkodott, szorgalmasan pusztította a törzsében élősködő férgeket, úgy ápolta Boldizsár kergét, mint egy különbejáratú kozmetikus.

Kora reggel élelemért kutatott, kopácsolásától nemsokára Miki mókus is felébredt.

– Jaj, Koppi! – kiáltozta. – Nem tudsz nyugton maradni?

– Hagyd csak! – utasította Boldizsár, a diófa. – Hadd végezze a dolgát! Nemsokára megérkeznek

a gondúzó tündérek, ne találjanak rajtam ijesztő férgeket, amikor megpihennek!

– Tényleg ma jönnek a tündérek?! – kérdezte izgatottan Miki mókus, s fel-alá szaladgált az ágakon. – Hurrá! Akkor sietek fogat mosni, és megfésülöm a farkincámat! Jól akarok kinézni!

– Azt jól teszed, Miki! Hát menj, siess, bármelyik pillanatban megérkezhetnek! – unszolta Boldizsár, s jókedve apró mosolyt varázsolt ráncos ajkaira.

Nem sokáig várták magukat a tündérek, csilingelésük – amit szárnycsapkodásuk hallatott – megtörte a hajnali csendet. A diófa a felkelő nap felé nézett, ahol megpillantotta a közeledő apró tündérlányokat. Csak hárman voltak. Úgy csacsogtak, nevetgéltek, olyan hangzavarral, mintha legalább tízen lettek volna. Amikor a terebélyes diófához értek, lassítottak, és leereszkedtek az aranyló levelek közé, egyenesen Boldizsár karjaiba.

A diskurzust most sem hagyták abba, még arról is meglepedtek, hogy üdvözölgék a diófát.

– Tiszteletem Hölgyeim! – szakította félbe köszönésével a beszélgetést Boldizsár.

– Szerbusz, Boldizsár! – üdvözölték a tündérlányok, kicsit elszégyellve magukat.

– Hogyhogy csak hárman jöttetek?

– A gondúzó tündéreknek nagyon sok dolguk van, még nekünk is segítenünk kell nekik – felelte Harmat Katka –, pedig mi ősz tündérek vagyunk. Erre a részre csak hárman jutottunk. Igyekszünk megoldani az emberek gondjait, de mindemellett vigyáznunk kell a megfelelő időjárásra is.

– És hogyan tudjátok, kinek mi a gondja?

– Általában meglátogatjuk a családokat, s megkérdezzük az ott élő növényeket, állatokat, mire is lenne szükség a család boldogságához – folytatta Fagypont Fanni.

– Aztán megoldjuk, ha tudjuk. Mindig találnunk kell megoldást. Ez a Tündérkirálynő parancsa – mondta Zúzvara Mara.

– Ennek nagyon örülök, mert az én kispapámnak lenne valami gondja. Gyönyörű dalocskákat talál ki, de nem tudja papírra vetni őket. Szeretné megismerni a betűket, de még csak óvodába jár. Tudnátok segíteni rajta?

A tündérek gondolkodóba estek, majd összenéztek.

– Hát, ez valóban nagy probléma! – sóhajtozott Harmat Katka. – Hogyan is segíthetnénk?

– Előre vihetnék az Idő óráját. – Adta az ötletet Fagypont Fanni.

– Azt nem tehetjük, ti is tudjátok, a királynőnk megtiltotta. Nem befolyásolhatjuk az időt – mondta Zúzvara Mara –, de nekem van egy jó ötletem!

– Halljuk, halljuk! – kérelték a tündérlányok kíváncsian.

– Adjuk neki a hétmérföldes csodacipőt! A segítségével eljuthat Betúrországba.

– Nahát, ez nagyon jó ötlet! – örvendezett Boldizsár, aki izgatottan várta a megoldást jelentő ajándékot.

Zúzvara Mara nem is fokozta tovább a kedélyeket, elővette varázspálcáját, elmotyogott egy varázsigét, körzött hármat vele, és máris a diófa ágain csücsült a neonzöld fűzős, hétmérföldes csodacipő.

– Húha! – bújt elő a levelek mögül Miki mókus. – Ez lenne a csodacipő?

– Ez ám! – felelte Zúzvara Mara. – Még a nagyikám kapta egy koboldtól. Ez a cipő tele van varázslattal, csak szépen kell bánni vele.

– És nekem is varázsoltok valamit? – kérdezte Miki mókus.

– Persze, szívesen! Csak mondd, mi a gondod? – nézett rá Harmat Katka.

Miki mókus most eszmélt rá, hogy izgatottságában elfelejtette, mit is szeretne kérni. Olyan nagyon várta a találkozást, hogy a kérésen nem volt ideje gondolkozni. A fején lévő pamacs koronájába túrt apró mancsaival, mint aki mélyen elgondolkozik – mert hiszen ez történt –, majd így szólt:

– A legnagyobb gondom az őszi élelemgyűjtés. Éjt nappallá téve rohangálok, cipelek, hogy elegendő diót, mogyorót gyűjtsek a hideg hónapokra. Mégis mindig úgy érzem, nincsen elegendő.

– Varácsoljuk tele az odúdat magvakkal? – kérdezte Fagypont Fanni.

– Vagy varácsoljunk neked szuper energiát, hogy soha ne fáradj el? – érdeklődött Harmat Katka.

– Szerintem lányok az lenne a legjobb, ha megajándékoznánk Miki mókust egy soha ki nem fogyó mogyoróskosárával! – fejezte be a találgatást Zúzvara Mara.

– Ez az! Ez az! – ujjongott Miki mókus, amikor a kezébe varázsolták a soha ki nem fogyó

mogyoróskosárkát. – Köszönöm szépen, annyira boldog vagyok!

A tündérek egymásra néztek és nevettek. Úgy érezték, mindent megtettek, amit csak lehetett. Elbúcsúztak jó öreg barátjuktól:

– Remélem a kisfiú elégedett lesz az ajándékkal – mondta még Zúzmara Mara, és sietve elrepült a többiek után.

*Őszi szelek zúgnak-búgnak,
Üzennek a bús csellónak...
Tél irányba vágynak, mennek,
Dalolva a fellegeknek.
Őszike a kontyát fonja,
Ő a szép színek bolondja.
Pördül-fordul, szoknyája libben,
Aranysárga lett már minden!
Gyümölcs érik minden ágon,
Tele van már dézsa, puttony.
Táncolj vígan apró tündér,
Ősz nélkül az év, mit sem ér...*

Marci és a hétmérföldes csodacipő

Marci aznap kicsit fáradtan érkezett haza. De fáradt volt kint is minden: a fonnyadt levelű fák, a bokrok lecsupaszodott ága, s még Napocska fénye sem ragyogott úgy, mint azelőtt. Egyedül Füles ugrándozott boldogan, amint meglátta. Neki aztán mindegy volt, hideg van-e vagy meleg, ragyog-e a nap vagy sem, számára a legnagyobb boldogság az volt, ha kiscigánya a közelében lehetett.

– Gyere játszani!!! – csaholta lelkesen, s közben körbe ugrálta, kezeit nyalogatta. – Olyan jó, hogy végre hazajöttél!

- Csak nyugodtan, Füleském! Elég fáradt vagyok... – simította meg a buksiját Marci.
– Ugyan már! Hogy lehetsz fáradt? Hiszen annyi móka vár ránk! – kérlelte türelmetlenül Füles.
– De még mennyi! – szólalt meg most Boldizsár is. – Épp ma jártak itt a tündérek.

Marcinak egyszerre minden baja elmúlt, még az éhsége is. Akkor lehet, hogy tudnak gyógyírt az ő bánatára? Boldizsár biztosan megkérdezte őket!

- A tündérek?! – kiáltotta a kisfiú.
– És hagytak neked egy ajándékot... – folytatta a vén diófa.
– Igen, igen és mit?
– Hát egy különleges varázscipellőt! – újságolta örömmel, s abban a pillanatban Miki mókus ugrott elő, kezében a hétmérföldes csodacipővel. Átnyújtotta neki.
– Nahát! Ez lenne a csodacipő? – nézte Marci, de ő nem látott mást, csak egy hétköznapi tornacipőt...

– Ne ítéld elsőre! – szólt rá Boldizsár. – Csak vigyázz, tartsd tisztán, és meglátod, a hétmérföldes csodacipő nem lesz hálátlan! Zúzmara Mara szerint ezzel eljuthatsz Betűországba, ahol megismerhetsz minden egyes betűt, és megtanulsz írni, olvasni. De használhatod tornaórán is, talán segítségedre lesz... Végül is az a dolga, hogy a vágyaidat teljesítse. Te majd mindig tudni fogod, mikor lesz rá szükséged!

- Köszönöm Boldizsár, nagyon köszönöm! Igazi jó barát vagy! – ölelte át boldogan a kisfiú.
– Igazán nincs mit, kis barátom! Leld örömed benne! – mosolygott örömkönnyekkel küszködve a kedves, öreg diófa, hisz annyira jólesett neki az az ölelés...

Marci – azon a borús délutánon – hálából egy meseszép madárházikót készített, amit – amikor elkészült – felakasztott Boldizsár sudár törzsére. A vén diófa büszkén kihúzta magát, úgy viselte, mintha csak egy különleges kitüntetést kapott volna barátjától. Nem is volt messze környéken ilyen szép díszre egy fának sem! A madarak pedig boldogan szedegettek a belehelyezett kövér magvakból.

Holló károg öreg fán:

– Kár a nyár, mert vége már,

Fázok már, de kár már fáj! –

Így károg szegény madár.

*Kis gerlice ingatag,
Sóhajtozik, majd meg fagy.
Mindent betakar a hó,
Jól jönne egy házikó!
Holló károg: – kár, de kár! –
Táplálékot nem talál...
Hol a nyár? Fehér a táj.
Csak károg, majd messze száll.*

*Kicsi veréb megremeg,
Dideregve szedeget.
Járdán hever egy-két mag;
Sosem volt még boldogabb!*

*Holló károg öreg fán,
Kicsi Marcell udvarán.
Lám ott van egy házikó
S benne pedig minden jó!*

Marci Betűországban

Elérkezett az este, és mindenki aludni tért a házban. Marci csendesen lapított a takaró alatt. Kicsi Gazsit magához ölelve várta, hogy Anyu, Apu és bátyja elaludjon. Talán még az álommanók suttogását is hallotta, de ő nem engedett a mély álmot hozó varázslatnak. Kitartott. Amikor pedig

valamennyien elaludtak, előbújt az ágy alól, előhúzta a hétmérföldes csodacipőt, és a lábára vette. Nagy szerencse, hogy nemrég megtanult fűzöt kötni, hiszen a problémás bokrával a cipellő nem működött. Így aztán szépen megkötötte, s alig néhány másodperc elteltével már csak úgy ragyogott a neonzöld fűző, az egész szobát bevilágította!

Egyik ámulatból a másikba esett, mert a fényt valóságos csoda követte. Emelkedni kezdett. Először alig pár centire, aztán egy fél méterre, majd olyan magasra, hogy majdnem beverte a fejét a plafonba. Ott pedig óriási gyorsasággal elkezdett pörögni és pörögni, mígnem eltűnt. Nem maradt a kis szobában semmi és senki, csak a nagy csend és sötétség.

Csodálatos fényalagúton haladt keresztül, és néhány pillanat elteltével meg is érkezett Betűországba. Gyönyörű színekkel teli ország volt, le s föl járkáltak a betűk, merthogy bármennyire is hihetetlen: volt kezük, szemük, szájuk és lábuk is, akárcsak az embereknek. Csakhogy ők betűk voltak. Itt élt a világ összes betűje: volt arab, kínai, cirill, latin és még sorolhatnánk. A legkülönlegesebb viszont az volt, hogy mindegyik más-más színt kapott.

– Hogy lesz ebből tudomány? – sóhajtott hangosan. Össze is zavarodott volna a betűk között, ha nem szólítja le egy kedves Ó betű, aki épp mellette haladt el gyermekével:

– Szerbusz, idegen! Segíthetek neked valamiben? – kérdezte.

– Szerbusz! – fogadta a köszönést illedelmesen Marci. – Ami azt illeti, én a magyar ábécé betűit keresem. Útba tudnál igazítani engem?

– Hát, hogyan tudnálak! – nevetett a kedves Ó. – Én is ott lakom, ékezetes vagyok – mosolygott –, ott élek a családommal, látod? – mutatott egy magas épület felé.

Marci oda nézett, s máris meglátta. A magas épületen ott ékeskedett az ABC felirat.

– Gyere velünk, legalább ott bemutatom neked O, mint Ottót, a férjemet. Az én nevem Ó, mint Ólia, ő pedig a fiam, kicsi ó.

– Nagyon örülök nektek! – nyújtotta a kezét Marci. – Az én nevem Marci, azért jöttem, hogy megismerjelek titeket. Szeretnék írni és olvasni tanulni.

– Hát, akkor a legjobb helyre jöttél! – örvendett Ó, mint Ólia, és el sem engedte a kisfiú kezét, húzta magával, hogy mielőbb az épülethez érjenek.

A bejáraton túl csodálatos dolog várta. Valójában egy zenés mulatság közepébe toppant. Egy

kicsit bátortalanul lépegetett előre, de Ó, mint Ólia tovább biztatgatta:

– Nézd csak! Épp a Dalhoz készülnek! A legjobb alkalom, hogy megismerhesd őket. Gyere, ne félj, itt mindenki szívesen látja azt, aki meg akarja ismerni őket.

Marci szót fogadott, kényelmesen helyet foglalt, és várta a bemutatkozást. A betűk felsorakoztak a színpadra, a zenekar pedig munkához látott. A kisfiú nagyon jól érezte magát. Csodálatos helyre csöppent, már rég nem szórakozott ilyen jól. Jókedvűen mosolygott a zenészekre, akiket élő kérdőjelek és felkiáltó jelek személyesítettek meg, néhány ponttal és vesszővel együtt. Kétségkívül nagyon értették a dolgukat, a felcsendülő dal azonnal magával ragadta a hallgatóságot. A betűk pedig táncosokat megszegyenítve ropták a táncot, miközben sorra bemutatkoztak:

A vagyok, mint Aladár

Á, ki mindig csodát vár

B, ki bú helyett boldog,

C, ki mindig kanyarog.

Cs, mint édes csemege,

D, mint dió s dödölle

Dz, ha bodza itt nőne –

Dzs, dzsemet főz belőle.

E, ha mindebből elég,

É, nélkül nincs kéklő ég –

F, hogy te, ha kell fitt légy!

Hogy időben tovább lépj.

G, nézd, gombolyag gurul

Gy, ha a tűz lángra gyúl!

La- lá- la -lá -la - lá- la

Gyere Betűországba!

Gazdagság az ismeret,

Tanuljatok gyerekek!
H, nézd, a hajnal hasad,
I, mert itt a pillanat.
Í, így indul minden nap,
J, és máris jobban vagy,
K, valaki rád kacsint
L, mint Lala, ide int,
Ly, mert kilyukadt megint
M, a Mars, mi ott kering.
N, a legerősebb nem
Ny, nyúlcsalád nyílt gyepen.
O, mint Ottó páratlan
Óliával párban van.
Ö, hogy ördög vigye el!
Ő, az ősznek menni kell...
La- lá- la -lá -la - lá- la
Gyere Betűországba!
Gazdagság az ismeret,
Tanuljatok gyerekek!
P, csillogó kis patak
Q, quartettben úszó halak.
R, daloló kismadár
S, sebesen messze száll.
Szép a tavasz, szép az ősz,
T, hisz a tél mindig győz.

*Tyúkanyó hiába vár
U, ha ugró lábbal jár.
Úgyis jön a hideg, fagy
Ű, ki ügyes meg nem fagy.
Űzi egy nap majd a szél
Végleg elszáll ez a tél.
Wolfram szálak izzanak,
Xéniára ragyognak.
Y, kinek párja?
Zénó lesz a barátja.
Zsörtölődik ez a Zsé
Ez lenne az ÁBC!
La- lá- la -lá -la - lá- la
Gyere Betűországba!
Gazdagság az ismeret,
Tanuljatok gyerekek!*

Varázslatos dolog történt, mert mire valamennyien bemutatkoztak, Marci már meg is jegyezte őket. Próbaképp szavakat alkottak, ide-oda futkorásztak, és kiírták az első szót: ISKOLA.

A kisleány azonnal elolvasta.

– Nagyszerű!! – kiáltozták az ÁBC betűi, nagy tapsvihar közepette.

Aztán kiírtak még néhány szót, egyre nehezebbeket, de Marcinak egyik sem okozott nehézséget, mígnem el nem érkeztek ahhoz a szóhoz: ANYU. Akkor aztán nagyot dobbant a kicsi szíve, és különös érzés kerítette hatalmába, aminek a neve honvágy. Elbúcsúzott hát újdonsült barátaitól, és a hétmérföldes csodacipőt megkérte, vigye haza Anyuhoz. A cipellő pedig örömmel végezte a dolgát.